

7. Sůl

Střídavě mířil na Martina a Petru. V tu chvíli něco za ním luplo, to Uni zavíral šuplík. Jak se pilot otočil za zvukem, ladným pohybem projel ostrým předmětem po pilotově krku. Z hrdla se vyhrnula krev a pistol dopadla na zem, kde zůstala ležet.

„Dobrá?“ zeptal se Uni držíc ještě neustále v pravé ruce skalpel.

„Ty ses snad zbláznil! Co to má jako být?!“ zařval na něj Martin.

Petra se ještě víc skrčila v koutě, aby byla případně co nejvíce krytá.

„Asi byl taky nakaženej virem, nevším sis, jak se choval?“ bránil se Uni.

„A jak ti to jako máme věřit! Co když jseš nakaženej ty!“ zuřil Martin.

„Tak udělej test!“ řekl Uni a mezitím odložil skalpel na skříňku za sebou.

„Petro, pomoz mi najít nějakou sůl.“

Mezitím co ji hledali, Petra nakousla nové téma.

„Jak jste to vlastně přežili?“

„Skočili jsme do moře.“ odpověděl Uni od operačního stolu a došívál Bětce ránu po kulce nevnímaje krev kolem něho.

„Ale vždyť ta helikoptéra bouchla!“ nechápala.

„Jo, něco jsme zjistili. Jeden pilot byl taky nakaženej. Před vzletem zapnul bombu, kterou sám instaloval na helikoptéru. Po vašem seskoku jsme zjistili, že je něco v nepořádku, vyskočili jsme úplně všichni i s nakaženým. Ten však ponořený ve slané vodě vir zničil. Ten vir prý svazuje mysl a dotýčný je částečně ovládnán jen základním instinktem přežít,“ odpověděl.

Napustil umyvadlo vodou a do něj nasypal sůl z kelímku, kterou našel v jedné ze skříní.

„Nejspíš byla nakažená i Jana. Chvíli počkal, až se sůl rozpustí a obrátil se směrem k Unimu.“

„Pojď.“

Uni dokončil poslední steh a došel k umyvadlu, prstem rozčeřil hladinu a potom tam vnořil hlavu. Chvíli ji tam nechal a potom ji zase vytáhl.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Martin. Petra, stojící opodál to všechno s prozřetelností pozorovala. Pro jistotu však nevědomky postoupila o krok dozadu.

„Pořád stejně,“ odpověděl Uni a setřepal ze sebe vodu.

„Takže nakaženej nejsi. Ale příště tohle nedělej!“

„Takže...“ ujal se znovu slova Uni „za prvé bychom měli najít Janu.“

„To bude obtížné, je ozbrojená!“ upozornil ho Martin.

„Nebo by jsme –“ nedokončila návrh Petra.

„Kde vlastně tu zbraň sehnala?!“ zeptal se ji Martin.

„Z druhého patra, proč?“

„Jen tak...“

„A jak jste se proboha vlastně dostali sem, sem se nikdo neměl dostat, bylo to tak vyrobený...“

„Co? Cos to říkal?“

„Nic, to ti a všem ostatním vysvětlíme později.“

„A jak jste se vy dostali k takovému bunkru? Strašně by mě to zajímalo, určitě jste ho nevytvořili vy, že?!“ zeptala se Petra.

„No máš pravdu, že jsme to nevytvořili my-“ začal Uni.

„Je to totiž vše úplně jinak, než jste si určitě mysleli,“ skočil mu do řeči Martin.

**

Dveře výtahu se rozevřely ve třetím patře, z nich vystoupil Tomáš. Rozhlédl se kolem, doufaje že tu někoho uvidí. Nikoho však nezahlédl, doléhal sem jedině velmi tlumený zvuk z prvního patra. Vystoupil z výtahu a dal se do prohledávání. Trvalo mu dlouhou dobu, než celé podlaží prohledal. Bylo to vlastně ohromné skladiště všech věcí, tvořené z několika místností. Nenašel však nikoho, jen několik roztrhaných kartónových krabic, válejících se uprostřed cesty v jedné z místností. Už se vracel k výtahu, když si vzpomněl, že zapomněl zhasnout světla, už tehdy po pohřbu. Obrátil se tedy k vypínači, vypnul světlo a vrátil se k výtahu. Jednou nohou už nastoupil dovnitř, když tu si všiml, že se z výtahové šachty pod ním nějak podivně svítí. Šachta samotná totiž žádné osvětlení neměla, to mu přišlo divné... Vrátil se pro sedáky na slaňování. Jakmile je našel, uvázal lano za dostatečně silnou trubku, kterých bylo ve třetím patře okolo stěn habaděj. Potom otevřel poklop v podlaze výtahu sloužící k údržbám a začal slaňovat šachtou dolů za světlem.

„Hlavně si nemyslete-“ Martin neměl čas dokončit větu, jelikož ho vyrušil rámus, nesoucí se od haly.

„Možná to bude Jana,“ zauvažoval Uni, „měli bychom tam zajít!“ a přichystal si zbraň pilota, aby byla po ruce. Martin vzal zas kelímek soli, který ležel vedle něj.

„Tu pistol – zkus ji prosím nepoužít.“

„Já jen pro případ,“ ujistil ho Uni.

Uni vyšel ven. Přidržel skleněné dveře ostatním, aby mohli vyjít za ním. Běd'u tam zatím nechali, stejně by jim jen překážela, byla ještě v bezvědomí.

Mája pokračovala o schodech neustále dolů. Kolem sebe, měla sem tam další dveře, některé byly zablokované. Za nimi se ozýval lidský hlas, avšak velice tlumený. Mája začala litovat, že sem šla, ale přeci pokračovala pořád dolů. Zastavila se asi v půlce schodů. Mohla ujit už tak čtyři patra od třetího, z kterého vyšla na schodiště. Před sebou měla pootevřené jedny dveře, nahlédla dovnitř. Dveře navazovaly na další kolmou chodbu, která zřejmě sloužila jako stoka. Chodba měla uprostřed jakési koryto a jím proplouvalo nějaké svinstvo. Vydala se tedy po okraji této chodby, aby do koryta náhodou nespadla. Všechno jí začalo být nějaké divné. Ale na druhou stranu byla ráda, že nemusí už procházet kolem těch zadělaných a zabezpečených dveří, ze kterých se ozývaly ty hrůzostrašné zvuky.

Radar se vrátil znova do jídelny. Oznámil, že kdo má po jídle, ať jde do svých pokojů a znova zmizel. Stoupl si doprostřed cesty k výtahu a počkal, až se jídelna zcela vyprázdní. Poté vstoupil zase do jídelny. Uvnitř seděla Hanka.

„Co se děje?“

„Nevím, Tomáš šel dolů,- “ informoval ji a zamyslel se:

„Asi bychom měli jít zpacifikovat děcka,“ řekl potom, počkal, až vyjde ven do chodby a pak zavřel dveře. Společně šli k pokojům.